

เทศน์เช้า วันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ ตั้งใจฟังธรรม คนเราถ้ามีอำนาจวาสนามันจะแสวงหาบุญกุศลใส่หัวใจของตน นี่บุญกุศล คนเราเกิดมา สิ่งที่จะเป็นสมบัติของหัวใจนี้คือบุญและบาปเท่านั้น เวลาบุญและบาป แล้วบุญและบาปเกิดมาจากไหน เกิดจากการกระทำ การกระทำของเรา ชีวิตประจำวันของเราเนาะแหละ ชีวิตประจำวัน คนที่ทำบุญกุศลเห็นสิ่งใดนะ เรามีเมตตาต่อเขา เรามีน้ำใจต่อเขา นั้นนะมันเป็นการสร้างอำนาจวาสนาของเรา ถ้าชีวิตประจำวันของเรา เราบีบบี้สี่ไฟ เราทำลายเขาไปทั่ว นั้นนะมันสร้างบาปสร้างกรรมให้กับใจของตน บาปกับบุญมันก็มาจากชีวิตประจำวันเราเนาะแหละ บาปกับบุญก็มาจากการกระทำของเราเนาะแหละ การกระทำของเราเนาะ ถ้ามีอำนาจวาสนานะ การกระทำนั้นเป็นบุญกุศลทั้งนั้นนะ

ดูสิ เวลาครูบาอาจารย์ของเรา ชีวิตของท่านเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาทั้งวันทั้งคืน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดานะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์นะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเดินจงกรมอยู่ ยสะ “ที่นี่เดือดร้อนหนอ ที่นี่ร้อนวายนหนอ” องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำอะไรอยู่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเดินจงกรมอยู่นะ เดินจงกรมอยู่นะ “ยสะมานี้ ยสะมานี้”

ดูสิ เวลาอชาตศัตรู ด้วยอำนาจวาสนา อยากจะเป็นกษัตริย์ ด้วยความยุยงของเทวทัต ทำลายพ่อ ทำร้ายพ่อ พ่อกลายหายไป นั่นก็ชีวิตประจำวันไป อยากได้ตำแหน่งหน้าที่การงานของตนไป บีบบี้สี่ไฟมา บีบบี้สี่ไฟมา จะเอาให้ได้ไง เวลาได้ขึ้นมาแล้ว ได้เป็นกษัตริย์แล้วมีแต่ความทุกข์ร้อน นั่งอยู่ราชบัลลังก์มีแต่ความทุกข์กัดในหัวใจนะ

หมอชิวโกมารภักจ์เป็นอำมาตย์ ทุกคนก็อยากจะแสวงหา ทุกคนก็อยากจะบรรเทาทุกข์ไป จะเชื่อเชิญไปหาอาจารย์ของตนๆ เวลาอชาตศัตรูเชื่อแล้ว ฟังแล้ว ไปกับหมอชิวโก หมอชิวโกพาไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ ไปเวลากลางคืนไป กษัตริย์เขาไปกลางวัน เพราะมันมีเวลาว่างของเขา ไปถึงที่มันสงบสงัด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเดินจงกรมอยู่ จนอชาตศัตรูนะ มีความระแวงไป หรือว่าเขาจะลอบปลงพระชนม์ เขาจะเอาเราฆ่าหรือเปล่า เวลาชักเริ่มระแวงจะทำร้ายหมอชิวโก หมอชิวโก “นั่น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเดินจงกรมอยู่ เห็นไหมนะ” เห็นแสงไฟขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเดินจงกรมอยู่ เข้าไปพบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

นี่ศาสดาของเรา ชีวิตประจำวันของท่าน ท่านทำอะไรของท่าน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอะไร เป็นพระอรหันต์ทั้งนั้นนะ ท่านเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาของท่านโดยธรรมชาติของท่าน นี่วิหารธรรมๆ ใจ พุทธกิจ ๕ เข้าขึ้นมาถึงญาณเพื่อว่าคนที่มีความฉลาด แต่ว่าชีวิตเขาสั้น นี่คนที่มีความฉลาด

คนถ้าไม่มีความฉลาด วัดเซตวัน วัดต่างๆ ก็มีประชาชนล้อมรอบวัดขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าคนเขาไม่สนใจ อยู่ข้างวัดเขาก็ไม่สนใจ เขาไม่สนใจของเขาหรอก แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะรื้อสัตว์ชนสัตว์ ไปเอาคนข้างนอก เอาคนที่เขาหูตาสว่าง ใจ เอาคนที่เขามีความทุกข์ความระทมบีบคั้นหัวใจใจ แต่เขามีความฉลาด เห็นไหม นี่ชีวิตประจำวัน ชีวิตประจำวันคนที่แสวงหาของเขา เขาแสวงหาเพื่อประโยชน์กับเขา นี่ก็เหมือนกัน ถ้าคนที่มีสติปัญญา เราทำเพื่อประโยชน์กับเราใจ

นี่ใจ บอกว่าทุกอย่างเบียดเบียนกันๆ เวลาพระเขาไม่ทำอะไรเลย พระเขาต้องบิณฑบาต ในเมื่อเวลามาบวชพระ บริหาร ๘ บาตรนั่นคืออาหาร บาตรนั่นให้ภิกษุอาจารย์ สิ่งเครื่องอาศัยก็จีวร ถ้ายารักษาโรคก็น้ำมูตรเน่า ถ้าอยู่ก็อยู่ในเรือนว่าง มันต้องมีปัจจัย ๔ แต่ปัจจัย ๔ ของคนที่ไปยึดติดมัน ปัจจัย ๔ เป็นปัจจัย ๔ เป็นเครื่องอาศัย แต่ความจริงๆ ความจริงก็ต้องฝึกหัดของตน ความจริงต้องทำหัวใจของตน ความจริงต้องประพฤติปฏิบัติของตน ทำหัวใจของตนให้มันเป็นศีลเป็นธรรมขึ้นมา ถ้าทำหัวใจของตนเป็นศีลเป็นธรรม มันมีนวรรรมในใจ นวรรรมคือการกระทำ มันมีการกระทำขึ้นมาแล้วมันมีองค์ความรู้ มันมีองค์ความรู้ มันมีจุดยืนของมัน มันไม่หวั่นไม่สั่นคลอนใจ

ไอ้ของเราชาวพุทธศึกษาเยอะ ปัญญาเยอะ แต่ไม่มีนวรรรมในใจ ไม่มีการกระทำ จำเขามา ศึกษามาทรงธรรมทรงวินัยของเรา ศึกษามาอย่างนั้นนะ แต่มันมีนวรรรมในหัวใจใหม่ มันมีการกระทำใหม่ นวรรรม มันมีการกระทำในหัวใจ เวลาใจมันจะคิด เวลามันคิด เวลามันทุกข์มันยากขึ้นมา นั่นนะกิริยาของมันทั้งนั้นนะ ถ้ามีนวรรรมก็มีการกระทำอันนั้น ถ้ามีการกระทำอันนั้น สติปัญญามันทำอันนั้น แล้วอันนั้นมันจะเคลื่อนไปได้ใหม่

นี่พูดถึงเวลาทำงานๆ ใจ นี่ชีวิตประจำวัน ชีวิตประจำวันอะไร ปากกัดตีนถีบหามาเพื่อหาอยู่หากิน สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ประเสริฐ สิ่งนี้ประสบความสำเร็จในชีวิต ประสบความสำเร็จในทางโลก โลก ประสบความสำเร็จในชีวิตในทางโลก แต่ทุกชีวิตก็ต้องพลัดพรากจากไป ทุกชีวิตต้องพลัดพรากจากไปนะ แต่คนมีสติปัญญานะ พร้อม

เวลาเราพิมพ์หนังสือนะ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เวลาประวัติของท่านนะ เวลาท่านลาวิญญะ หลวงปู่มั่น “ต้องเอาเราไปวัดป่าสุทธาวาส” เวลาไปถึงวัดป่าสุทธาวาส หลวงตาท่านเล่า เราเกิดไม่ทันหรอก ลืมตาขึ้นมามองเห็นนะ มองซ้าย มองขวา มองจำได้ “เออ! นี่ภูมิจิตเรา” เพราะโยม

นุ่นเขาสร้างไว้ให้หลวงปู่มันเสียเอง นี่ลาวัณณะแล้ว พอทันที มาถึงเป้าหมายทั้งทางธรรมและทางโลก ทางธรรมคือหัวใจท่านสิ้นกิเลสไปแล้ว ทางโลกไม่รบกวนใคร พอทันที

เวลาหลวงปู่เสาร์ช่วงปลายชีวิตของท่าน ท่านไปวัดที่ท่านบวช ไปวัดที่อุปัชฌาย์ของท่าน ท่านไปทำบุญกุศลเป็นครั้งสุดท้าย นี่ไง ลาแล้วๆ คนจะลาวัณณะ คนที่มีบุญกุศลในหัวใจ เขาพร้อมแล้วที่จะพลัดพรากจากไป แล้วพลัดพรากจากไปเป็นอนุปาติเสสนิพพาน

สุภาติเสสนิพพานคือยังมีเศษส่วนอยู่ ยังมีชีวิตอยู่ ยังมีธาตุขันธ์อยู่ ธาตุขันธ์ สิ่งที่เป็นกิริยาๆ ที่เขาว่ากันนะ ถ้ากิริยาแล้วเอ็งไปยึดมันถือมันทำไม กิริยา เอ็งไปคว้ามาทำไม แล้ววิหารธรรมในใจของเอ็งอยู่ที่ไหน ถ้ามีวิหารธรรมในใจ นี่ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริง

ชีวิตประจำวันๆ ชีวิตประจำวันมันมีค่าตรงไหน เวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาต้องปฏิบัติในชีวิตประจำวัน กลัวนักกลัวหนว่างานของตัวเองจะไม่เสร็จ กลัวนักกลัวหนว่าไม่ได้ไปหาผลประโยชน์ กลัวนักกลัวหนaley แล้วภาวนาขึ้นมาถึงภาวนาเพื่อชีวิตประจำวัน

ชีวิตประจำวันก็ชีวิตประจำวัน ถ้าเรามีสติปัญญาขึ้นมาแล้วมันก็ทำของมันได้ ถ้าทำของมันแล้ว ใ้มันเป็นนิสัยนะ นิสัยของคน คนอยู่ทางโลกถ้าเขามีสติปัญญาของเขา เขามีจุดยืนของเขา เวลาบวชมาเป็นพระเป็นนักปฏิบัติมันก็ปฏิบัติดี คนเหลวไหลๆ ทางโลกก็เหลวไหล พอบวชมาเป็นพระก็เป็นพระที่เหลวไหล ถ้าเป็นนักปฏิบัติก็เป็นนักปฏิบัติเหลวไหลเพราะมันเป็นจิตนิสัยอันนั้น มันมาจากใจอันนั้น ถ้ามาจากใจอันนั้น ถ้าใจอันนั้นถ้ามันมีอำนาจวาสนา มันต้องฝึกหัดเอาที่นี้สิ

ถ้าภาวนาไม่ได้ ภาวนาไม่ได้ก็ภาวนาเพื่อบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง ถ้าเราภาวนาไม่ได้ เพราะภาวนาต้องมีศีล มีสมาธิ มีปัญญา แล้วศีล สมาธิ ปัญญา มันอยู่ที่ไหน จับต้องอะไรไม่ได้ จับต้องแล้วมันคว้าน้ำเหลวทั้งนั้นนะ ถ้าคว้าน้ำเหลวไม่มีจุดยืนขึ้นมาถึงบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เหมือนในทางโลก เวลาเขาทำบุญกุศล ทำบุญกุศลเพื่อในหลวง อุทิศให้ในหลวง แต่จริงๆ เป็นอุบาย คนทำบุญกุศลอุทิศให้ในหลวง เขาได้กุศลหรือไม่ เขาได้ทำของเขา เพราะเขาทำของเขา เขามีบุญกุศลของเขา เขาถึงอุทิศให้คนอื่นได้

นี่ก็เหมือนกัน เราปฏิบัติบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในเมื่อเราเหลวไหล เราไม่มีจุดยืนของเรา เราปฏิบัติธรรมเพื่อบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ไง เหมือนกับเราทำความดีเพื่อพ่อเพื่อแม่ไง ลูกมันก็ดีขึ้นมาโดยการกระทำของเขา นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราปฏิบัติของเรา ทำคุณงามความดีของเราเพื่อบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันก็เป็นคุณงามความดีของเรา

ถ้าจะบอกทำเพื่อคุณงามความดีของเรา คุณงามความดีมันอยู่ไหน คุณงามความดีมันจับต้องไม่ได้ คีล สมภาณี ปัญญา มันอยู่ไหน คีล สมภาณี ปัญญา ตะครุบเงาแล้วไม่ได้สิ่งใดเลย ได้แต่ฝันแต่ไฟมา แต่เวลาบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วสบายใจ บูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ถ้ามันเป็นจริงก็เป็นจริงของเรา ถ้าไม่มีอำนาจวาสนามันต้องขนาดนั้นนะ

ถ้ามีอำนาจวาสนา เราทำของเรา เราทำของเรานะ เราหายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โธแล้วมันชัดเจนของมัน ถ้ามันสงบระงับเข้ามาก็มีความสงบระงับเหตุที่เราทำ แต่เวลาเหตุที่เราทำ เวลาเหตุที่เราทำมันเป็นความทุกข์ความยาก ถ้ามันทำประสบความสำเร็จแล้วมีความสุข แล้วก็จะไปยึดมั่นกับความสุขอันนั้นๆ ความสุขอันนั้นมันก็เป็นผล ก็เป็นวิบากไป

ถ้ามันพุทโธๆ จิตมันสงบระงับก็เป็นความสุขใช่ไหม ถ้าความสงบระงับ เราก็อยากได้ความสุขอันนั้น แต่เราลืมไปว่าเหตุไฉน เหตุที่มาของมัน เหตุที่มาคือกำหนดพุทโธ คือการนั่งสมาธิ การเดินจงกรมอันนั้น ถ้านั่งสมาธิ เดินจงกรมนั้น เพราะผลของมันถึงความสงบอย่างนั้น ถ้าเราอยากได้ความสงบอย่างนั้นมีความสุขอย่างนั้น เราต้องกลับมาเดินจงกรมให้มากขึ้น กลับมาหายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โธให้มันละเอียดมากขึ้น ละเอียดขึ้น แล้วผลของมันมันก็จะมีความสุข เป็นผลวิบากอันนั้น ถ้าผลวิบากอันนั้น ผลที่นั่น ผลมันมาจากการกระทำกรรมทั้งหลายมาจากเหตุ มันต้องมีเหตุมีผลของมัน มันถึงมีที่มาที่ไปของมันไปไหน นวกรรมไม่ว่าการกระทำ มีองค์ความรู้มีความจริงขึ้นมาไง ถ้ามีองค์ความรู้มีความจริงขึ้นมา เราอยู่ที่องค์ความรู้ความรู้อันนั้น ผลมันก็เป็นอันนั้นไป

แต่นี้เราจะไปเอาผลกันไฉน มันจะมีความสุข ความสุขอันนั้นเกิดจากการเราตรากตรำมาไฉน มันไม่เหมือนเงินนี้ เราทำงานมาได้เงินมาแล้วเก็บใส่กระเป๋านะ เงินก็อยู่ในกระเป๋านะ มันยังมีเสื่อมค่านะ นี่ก็เหมือนกัน จิตสงบแล้วเดี๋ยวมันก็คลายออก จิตมันจะมีผลอย่างไรนะ มันต้องเปลี่ยนแปลงของมัน สรรพสิ่งในโลกเป็นอนิจจัง ไม่มีสิ่งใดคงที่เลย แปรปรวนตลอดไป เว้นไว้แต่อกุศลกรรม อกุศลกรรมที่เราพิจารณาไปแล้ว พิจารณาไปแล้วด้วยสติด้วยปัญญาของเรา มันถอดมันถอนไปแล้วนะ ถ้ามันเป็นอกุศลกรรมคือเป็นสัจจะความจริงแล้ว อันนั้นนะไม่เสื่อม ถ้าไม่เสื่อมมันก็ต้องไม่เสื่อมด้วยความเป็นจริงของเรา

แต่ถ้ามันยังอยู่ในสัพเพ ธมฺมา อนตฺตา ก็ยืนยันกันนักนี่ สัพเพ ธมฺมา อนตฺตา สัพเพ ธมฺมา อนตฺตา...ใช่ มันเป็นอนัตตา แล้วเป็นอนัตตา ใครเป็นเจ้าของ เป็นอนัตตา ใครเป็นคนรู้ ถ้าบอกรู้ขึ้นมา เขาก็บอกเป็นรูปนะ ใ้ที่ว่านิพพานคือนิพพาน มันเป็นรูปๆ

รูปอะไร รูปอะไร ถ้าไม่ทำลายรูปก่อนมันจะเป็นนิพพานได้อย่างไร ภวาสวะ ตอของจิตนั้นนะ สิ่งที่จะมาทำลายตอ นั้น ทำลายภพทำลายชาติทั้งหมดแล้วมันเหลืออะไร ถ้ามันเหลือ

มันเหลือเป็นความจริงอันนั้นไง เขามีนวัตกรรมของเขา เขามีองค์ความรู้ของเขา เขาถึงชี้แจง
ความรู้ความเป็นจริงอันนั้นได้อย่างไร

แต่พอบอกว่ามันเป็นอกุปธรรมมันก็เป็นรูป เป็นรูปมันก็เป็นตัวตน เป็นรูปมันก็เป็น
ปฏิสนธิจิตนั่นแหละ มันเป็นปฏิสนธิวิญญาณที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะเสียด้วย ใ้ที่มันเวียน
ว่ายตายเกิดในวัฏฏะด้วยเวรด้วยกรรมมานั่งกันอยู่นี่ไง พอมานั่งอยู่นี่มันเกิดมาจากอะไรละ
เกิดจากปฏิสนธิจิต เกิดจากเวรจากกรรม กรรมดีกรรมชั่วนะ

ฟังธรรมๆ ฟังธรรมก็เรื่องหัวใจดวงนี้แหละ ถ้าหัวใจดวงนี้มีการกระทำ หัวใจดวงนี้เวลา
ไม่มีใครย่ำเตือนมันไง นี่อันนี้สงส์ของการฟังธรรม สิ่งที่ไม่เคยได้ยินได้ฟัง สิ่งที่ได้ยินได้ฟังแล้ว
สิ่งที่ยังความล้งเลงสงสัย สิ่งที่ไม่ได้ ฟังธรรมตอกย้ำๆ นี่ไง นี่อันนี้สงส์ของมันไง

นี่ก็เหมือนกัน มันเป็นความจริงอย่างนี้ เวลาศึกษาแล้ว ศึกษา เพราะตัวใ้ศึกษาที่ว่า
ถ้านิพพานมันก็เป็นรูป ก็ตัวรูปนี้แหละ ตัวภาสวะนี้แหละ ตัวภพนี้แหละ ตัวปฏิสนธิจิตนี้แหละ
มันมีอวิชา พอมือวิชาขึ้นมา สิ่งที่เกิดขึ้นมามันเลยเกิดขึ้นจากกิเลสใจ ปัญญาที่ศึกษา ศึกษา
จำธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา ทรงจำธรรมวินัยด้วยอวิชา ด้วยความไม่รู้
ในหัวใจอันนั้นไง

แต่ถ้าเป็นความจริงๆ มันสงบระงับเข้ามาแล้วมันต้องทำลายเป็นขั้นเป็นตอนๆ เข้ามา
มันจะเป็นรูปตรงไหน มันจะไม่เป็นรูปเพราะคนที่รู้จริงเท่านั้นนี่แหละ แต่คนที่คาดที่หมายเพราะ
มันไม่มีองค์ความรู้ ไม่มีนวัตกรรมในใจ มันก็คิดทรงจำมา มันก็เทียบเคียงมาอย่างนั้นนะ ถ้า
เทียบเคียงอย่างนั้นมันก็เข้าใจเราอย่างนั้นไง นี่ไง เข้าใจอย่างนั้นเพราะอะไร เพราะว่าธรรมะมี
หยาบ มีกลาง มีละเอียด

เวลาหยาบๆ ก็พูดกันภาษาหยาบๆ นี่แหละ เวลาระดับกลางก็กลางขึ้นมา ระดับ
ละเอียดก็ละเอียดขึ้นมา แต่เวลาเราพูดขึ้นมามันเป็นทางโลก เป็นวิทยาศาสตร์ไง สมมุติคือ
สมมุติ บัญญัติคือบัญญัติ คำพูดคือคำพูด ความหมายคือความหมายไง ความหมายอย่างนั้น
ไง ทาน กิน เสวย นี่ไง มันก็กิริยาทั้งนั้นนะ มันก็เป็นคำพูดทั้งนั้นนะ คำพูดมันเป็นสมมุติอันหนึ่ง
สมมุติอันหนึ่ง เวลาแสดงธรรมๆ แสดงธรรมมันต้องดูพื้นฐานก่อน พื้นฐานครูบาอาจารย์ หลวง
ปู่มัน เวลาหลวงปู่มันท่านแสดงธรรม ท่านแสดงถึงความสงบของใจเข้ามาก่อน

ถ้าใจไม่สงบ ความคิดความอ่านนั้นนะ เห็นไหม เวลาทางโลก รกคน คนมันรก ป่า
รกๆ อกค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า ถากถางป่าทั้งหมด ไม่ได้ตัดต้นไม้แม้แต่ต้น
เดียว ถากถางป่าทั้งหมด ถากถางไปทั้งหมด ไม่ได้ตัดต้นไม้แม้แต่ต้นเดียว นี่รกคนใจ รกคน
รกป่าใจ ถ้าไม่ทำความสงบของใจเข้ามา มันก็รกๆ อยู่อย่างนั้นนะ มันก็ทำลายอยู่อย่างนั้นนะ

แต่ถ้ามันทำความสงบเข้ามาก่อน ทำความสงบเข้ามา ก็เหมือนเราปรับพื้นที่ เราทำห้องนาห้องไร่ของเราเพื่อพร้อมที่จะทำนาทำไร่ แต่ถ้ามันไม่ได้ทำความสงบของใจเข้ามาละ มันก็ปารกชฎันนั้นนะ รกคน ปาคคนเง นี่ก็ปากิเลสเง กิเลสในหัวใจนั้นนะ แต่ทำความสงบของใจเข้ามา เขาบอกต้องทำทำไม ต้องทำทำไม

คนคาดการณ์ คนจินตนาการก็จินตนาการไปอย่างนั้นนะ พอจินตนาการไปแล้วมันไม่ เป็นความจริงๆ ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา นี่ฟังธรรม ฟังธรรมขึ้นมาแล้ว กาลามสูตร เริ่มต้นขึ้นมา ให้มีศรัทธาความเชื่อก่อน ถ้าไม่มีความเชื่อมันไม่มีห้วงจักรลากลเข้ามา ลากลเข้ามาให้เราศึกษา ให้เราค้นคว้า พอเราศึกษาค้นคว้าขึ้นมาแล้ว ศึกษาค้นคว้านี้ทรงจำธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเป็นความจริงๆ ความจริงต้องเกิดจากการกระทำของเรา ถ้าเป็นความจริง กาลามสูตร ไม่เชื่อแล้ว ถ้าความเชื่ออันนั้น ความเชื่อมันจะชักนำจะโน้มน้าวโน้มน้าวให้ จินตนาการไปอย่างนั้น เพราะความเชื่อนั้นนะ ถ้าความเชื่อมันก็โน้มน้าวไปอย่างนั้น มันก็ เริ่มต้น การปฏิบัติมันต้องเป็นแบบนี้ มันเป็นแบบนี้เพราะอะไร เพราะว่ามันสมมุติบัญญัติไป เพราะคนเรามันหนาเง ปุถุชนคนหนา แล้วกัลยาณชน คนทำสมาธิได้ง่ายขึ้น

จากปุถุชนเป็นกัลยาณชน จากกัลยาณชนเป็นโสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล สกิทาคามี มรรค สกิทาคามีผล อนาคามีมรรค อนาคามีผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล แล้วนิพพาน ๑ นੂੰ ถ้านิพพาน ๑ มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ เป็นรูปอยู่อีกหรือไม่

ถ้าเป็นรูป มันผิดมาตั้งแต่ต้น เป็นรูปมันก็เป็นรูปมาตั้งแต่ต้น เป็นรูปมันจะไม่มีคุณธรรม ในใจเลย เป็นรูป ถ้าเป็นรูปอยู่ ติดในสมาธิอยู่ ติดในตัวตนนั้นอยู่นั้นจะเกิดปัญญาขึ้นมาไม่ได้ ถ้าเกิดปัญญาขึ้นมาก็ไปเกิดเป็นปัญญาจินตนาการ ปัญญาที่จินตนาการมันก็สร้างภาพ ก็ ตะครุบเง มันก็ตะครุบอยู่นั้นนะ มันไม่เข้าไปไหนหรอก ถ้ามันผิด มันผิดมาตั้งแต่นั้น

แต่ถ้ามันเป็นจริงๆ มีครูบาอาจารย์ขึ้นมา ท่านจะโน้มน้าวขึ้นมาให้ฝึกหัดใช้ปัญญา แล้ว ปัญญาที่เกิดขึ้นจากในพระพุทธานุศาสน์ ปัญญาเกิดจากการภาวนามยปัญญา มันจะโยนทิ้ง เลยใช้ปัญญาที่ศึกษามาละ ทั้งที่เป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ สาธุ ศึกษา มา ศึกษา มาเป็นศาสดาของเรา แต่ถ้าเวลาเป็นความจริงของเรา ดูพระสารีบุตรสิ เวลา บรรลุธรรมแล้วไม่เชื่อใครทั้งสิ้นๆ กาลามสูตรเง ไม่เชื่อใครเลย เชื่อผลของการปฏิบัติเง นี่ก็ เหมือนกัน เวลาเกิดภาวนามยปัญญาขึ้นมาแล้วมันจะแตกต่างกับความจำ

ความจำ สาธุ เป็นขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ใช่ของเรา เวลาเป็นของเรา เกิดนวัตกรรม เกิดการกระทำ โอโฮ! อันนี้ๆ แล้วอันที่เป็นความจริงมันจะไปตะครุบเงอีกใหม่ ถ้า มันมีความจริงขึ้นมามันจะไปตะครุบเงใหม่ โอ้ที่มันตะครุบเง ตะครุบเงเพราะมันศึกษามัน

ทรงจำมา ทรงจำก็ทบทวนๆ ตะครุบเงาไว้ ดึงเงาไว้ รั้งเงาไว้ กลัวเงามันจะหายไปจากหัวใจใจ แต่ถ้ามันเป็นความจริงๆ ความจริงมันเกิดขึ้นมาเป็นความจริงอย่างนี้

อานิสงส์ของการฟังธรรม อานิสงส์ของการฝึกฝน อานิสงส์ของการกระทำ ถ้าการกระทำ เรื่องในใจเราทั้งนั้นนะ คืศึกษามา คืศึกษามาทั้งนั้นนะ คืศึกษามาแล้วสาธุ เวลาหลวงปู่มันท่านพูด กับหลวงตา ถ้าเราประพฤติปฏิบัติไปแล้วถึงที่สุดแล้ว ความจำอันนั้น ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธพจน์นั้นกับนวกรรมในใจของเรา จากการกระทำของเรา สาธุ อันเดียวกัน ถ้าอันเดียวกันแล้วไม่เกิดความสงสัย

แต่นี้มันไม่ใช่ นั่นจะเป็นอย่างนั้น ใ้ปฏิบัติไปมันขัดแย้งอย่างนี้ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าเป็นอย่างนั้น แล้วมันจริงหรือเปล่า ปฏิบัติไปมันจะเกิดอย่างนี้ หลวงปู่ มันท่านบอกมันจะตะมะมันจะถึบกันใจ มันจะขัดแย้งกันโดยข้อเท็จจริง ใ้ความจำ ความจำมัน ช่องว่าง แล้วมีวิชาความไม่รู้มาเป็นตัวแปรอีก แล้วยังมีการคาดหมายเข้ามาเสริมอีก แล้ว เวลาปรากฏการณ์ในใจก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง มันหมุนอยู่อย่างนั้นนะ

ทิ้งให้หมด ทิ้งให้หมด พิจารณาแล้วพิจารณาแล้วจนกว่ามันจะถอดมันจะถอน จนกว่า มันขาวสะอาด จนกว่ามันจะผ่องแผ้ว จนกว่ามันจะเป็นสันติภูมิโกรู้จริงเห็นจริง จนกว่ามันจะ กระจ่างแจ้งกลางหัวใจ พอกระจ่างแจ้งกลางหัวใจ นี่เป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันติภูมิโก ไม่มีใครบอก ไม่มีใครคาดหมายได้ เป็นจริงมันต้องเป็นจริงอย่างนั้น มันต้องมีครูบาอาจารย์ของเราที่เป็นจริง ขึ้นมาแล้วท่านจะคอยตรวจสอบๆ ตรวจสอบพวกเรานี้ ตรวจสอบความเข้าใจตัวเองนี้ ตรวจสอบการให้คะแนนตนเองนี้ ตรวจสอบความอดอ้างตัวนี้ ถ้ามันเป็นจริง มันเป็นจริงอย่าง นั้น เราทำเพื่อเหตุนี้ เพราะนี่เป็นแก่นของศาสนา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมนะ แสดงธัมมจักขุ ไป พระอัญญา โภณทัตตัญญะมีดวงตาเห็นธรรมต่างหากถึงจะเป็นความจริง แล้วเป็นความจริง คืศึกษามาค้นคว้า มาจนขนาดนี้ เราเกิดมาเป็นมนุษย์เกิดมาพบพระพุทธศาสนา จะมีอำนาจวาสนามากน้อยแค่ไหน เราก็คิขวนขวยของเรา คนเราเวลาเป็นสมบัติของเรามีดีกับชั่ว บุญหรือบาปเท่านั้น สิ่งที่เป็นบุญและบาปจะติดหัวใจของเราไป เหวี่ยง